

Beseda o Antarktidě

Dne 13. 4. 2011 se konal na naší škole tzv. projektový den na téma " Země má 7 kontinentů". Jednou z mnoha zajímavých besed tohoto dne byla beseda s cestovatelem Ing. Rudolfem Švaříčkem o Antarktidě.

Hovořil zejména o expedici před pěti lety, kdy spolu s dalšími čtyřmi horolezci (P. Valušiak, P. Barabáš, V. Nosek, Z. Hrubý) podnikli jako první a zatím jediní lidé pochod od mořského šelfu až do nejvyšších hor Antarktidy. Pěšky urazili celkem 350 km nehostinným ledovým kontinentem zapřažení do těžkých polárních saní. Jejich největším nepřítelem byl vítr a mráz až 40 stupňů pod nulou. Celý pochod byl završen průstupem kilometrovým ledopádem a následně i výstupem na nejvyšší horu Antarktidy Mount Vinson (4 897 m n. m.). Zajímavostí bylo např. to, jak Ing. Švaříček při návratu bránil svým tělem odletu amerického letadla, protože jeden z členů expedice se zpozdil při návratu z Mt. Vinson do tábora.

Celá beseda byla doprovázena promítáním fotografií, které nám přiblížily úžasnou atmosféru a krásu nejchladnějšího kontinentu světa.

Austrálie a Nový Zéland

V rámci prezentačního dne „Svět má 7 kontinentů“ na Gymnáziu Jaroslava Vrchlického v Klatovech jsme se dne 13. 4. 2011 zúčastnily přednášky o Austrálii a Novém Zélandu.

Přednášku vedl pan **Mgr. Vít Kolář**, ředitel tiskového odboru a mluvčí Ministerstva zahraničních věcí ČR, který v letech 2006 – 2010 pobýval v Austrálii jako generální konzul.

Díky svému čtyřletému pobytu v Austrálii, kde se běžně dostával do styku s „protinožci“ i s komunitou českých přistěhovalců, nám přednášející mohl nabídnout zajímavý subjektivní pohled na život v této pro nás tak vzdálené a fascinující zemi, kterou Austrálie bez pochyby je.

V úvodu přednášky nás pan Kolář seznámil se základními informacemi o Austrálii, popsal nám své první dojmy z příjezdu do země, hovořil o nejvýznamnějších městech a jejich architektuře a samozřejmě o australských přírodních krásách; vše doplňovalo velké množství zdařilých fotografií pořízených během jeho pobytu v Austrálii a na Novém Zélandu. Také se zmiňoval o tom, že se život většiny Australanů soustřeďuje na pobřeží, což se odráží v jejich životním stylu a má velký vliv na mentalitu národa. Typický Australan nic neřeší, nikam nepospíchá (ani do práce) a užívá si pohody s přáteli při grilování a krocení vln na prkně.

Takový styl života je české nátuře úplně cizí, což pan přednášející dokládal mnohdy až vtipnými historkami o střetech s místní českou komunitou.

Láska k turistice pana Koláře zavedla i na Nový Zéland, kde je život ještě klidnější než v Austrálii a kde se naskýtá pohled na neobyčejně krásnou a čistou přírodu. Nový Zéland není rájem pouze pro pěší turisty, ale má co nabídnout i cyklistům, fanouškům zimních sportů i lidem, kteří vyhledávají adrenalin. Mohou si zde vyzkoušet například bungee jumping, rafting, horolezectví nebo zorbing, protože kde jinde se vyválet v gumové kouli než tam, kde je doma.

Dle našeho názoru byla tato přednáška přínosná pro všechny zúčastněné, protože nám pan Mgr. Vít Kolář ukázal Austrálii a Nový Zéland v trochu jiném světle, než jsme zvyklí z hodin zeměpisu. Bylo zajímavé vyslechnout postřehy a zkušenosti člověka, který pobýval delší dobu v cizím prostředí, na které si udělal vlastní názor a nabídl ho, aniž by nám nutil jakékoliv závěry.

Kováčová, Bytelová

Evropská unie

Evropská unie (EU) je politická a ekonomická unie, kterou od posledního rozšíření v roce 2007 tvoří 27 evropských států.

Sídlem je Brusel, kde se 2x až 3x týdně koná zasedání, v němž je návrh projednán experty, ti jej předají velvyslancům všech 27 zemí a ti pak příslušným ministrům. Tento proces trvá zhruba 3 měsíce.

Historie

duben 1951

vzniklo ESUO (Evropské společenství uhlí a oceli)
na základě Pařížské smlouvy
uzavřelo 6 západoevropských států (SRN, Francie, Itálie, Belgie, Lucembursko, Nizozemí)
snažili se o prevenci světové války
kontrola zbrojního průmyslu

březen 1957

vzniklo EHS (Evropské hospodářské společenství) a EUROATOM (Evropské společenství pro atomovou energii)

1. červenec 1967

vzniklo ES (Evropské společenství)
sloučilo ESUO, EHS a EUROATOM

1973 ropná krize

rozšíření ES
1. 1973 se k 6 zmiňovaným připojila Británie, Irsko a Dánsko
1. 1981 Řecko
1. 1986 Španělsko a Portugalsko

1. 11. 1993

vznikla EU
na základě Maastrichtské smlouvy

ČR v rámci Evropské unie

vstup roku 2004

důvodem vstupu byla touha prosazovat jinak zanedbaná témata

problémem ale zůstává prosadit návrhy pro naši malou zemi v konkurenci ostatních

26 členských států

kontrola

o Blízkého Východu

směřujeme tímto směrem peníze za účelem zlepšení jejich podmínek a tím snížení migrace do ČR a do střední Evropy

o Balkánského poloostrova

o Ruska

z bezpečnostních důvodů

o Turecko

stále je otázkou, zda se Turecko stane členem EU

mnoho států je proti Turecku z důvodů nejen ekonomických (Turecku byly zadány úkoly z hlediska ekonomického i hospodářského, které měly být splněny, ale splněny nejsou), ale i náboženských

zastánci Turecka naopak tvrdí, že jeho přijetí by znamenalo posílení významu ekonomiky EU ve světě a velkou odměnu za dlouholetou účast Turecka v NATO

mimo jiné má Turecko i velice výhodnou polohu, která by mohla být v nebezpečných situacích pro EU příznivá a přínosná

o Írán

je uznán OSN a OPEC

velkou hrozbou díky ne příliš přátelským vztahům s ČR kvůli naší spolupráci s USA

porušování lidských práv

budování jaderné zbraně (omezení dovozu od jiných států o se týče materiálu, který by vedl ke snazší a dřívější dostavbě jaderné bomby)

Čína Expo

Jednou z osobností, které k nám zavítaly v rámci projektového dne, byl i Ing. Pavel Antonín Stehlík, který vstoupil do českého povědomí jako generální komisař české účasti na výstavě EXPO 2010. Ta probíhala od května do října, tentokrát v čínské Šanghaji, a česká výprava na ní slavila nevídaný úspěch.

Hned v prvních dnech byl český pavilon zařazen v čínském tisku mezi pět nejzajímavějších na EXPU, což se téměř okamžitě projevilo v návštěvnosti pavilonu. Zatímco odhady mluvily asi o třech milionech předpokládaných návštěvníků, skutečnost se vyšplhala téměř k devíti a ohlasy nebyly o nic méně příznivé.

Snahou pečlivě vybraného týmu organizátorů bylo představit Česko coby moderní zemi třetího tisíciletí, zemi zajímavou nejen historicky a umělecky, ale také kulturně a ekonomicky, neboť to je právě hlavním cílem EXPA, prezentovat svoji zemi jako obchodně a investičně zajímavou. Na EXPU se tak představili například umělci Jakub Nepraš nebo Federico Diaz a profesor Holý se svými antiviroty, ale i řada českých firem.

Největším hitem české expozice se stal „Dotek štěstí“, proslavená část reliéfu z Karlova mostu, jejíž dotek má, jak napovídá název, přinášet štěstí. To pověřivé Číňany, ale i další návštěvníky doslova magicky přitahovalo. Další oblíbenou atrakcí, určenou původně pro děti, ale která si získala oblibu i mezi hravými dospělými, byl let v letadýlku, při kterém návštěvníci na obrazovce viděli Českou republiku z ptáčích perspektiv. Obrovský úspěch slavil i Diazův projekt Zlatá slza. Nakonec získal český pavilon 7 prestižních ocenění. Mezi zanechanými vzkazy zaznívalo: „Ten váš pavilon je lepší než ten náš!“ nebo „Doted' jsem o České republice nic nevěděl, a teď už vím.“

Český organizační tým projekt připravoval od ledna 2008, přímo v Šanghaji strávil 184 dní, pracovalo se na směny 13 hodin denně. Setkání s čínskou kulturou však bylo podle Ing. Stehlíka rozhodně zážitkem. Šanghaj je prý úchvatným městem, ubytovala by dvě české republiky, ačkoliv vznikla teprve po opiových válkách a je plná obrovských kontrastů. Jen jedna řada domů tu dělí široké třídy plné luxusních obchodů a úzké „lilongy“, uličky, které mají na šířku jen pár metrů přesto se v nich pere, vaří, jí... Osobitý charakter má i doprava, červená a zelená jsou tu „jen návrh“, chodníky nejsou jen pro chodce a kdo se dřív „vecpe“, ten má vyhráno.

Číňané jsou prý vůbec hodně asertivním národem, nebojí se využít nejmenší příležitosti prorazit, schopnost šikovně obrát obchodního partnera je mezi podnikateli důkazem obchodnického umu a důvodem k všeobecnému uznání. Jsou však výbornými zaměstnanci, nadřizení u nich mají velkou úctu. Šéfové nikdy nesdělují špatné zprávy, ty říkají zástupci, a tak hned víte, na čem jste, smál se pan Stehlík. Mimochodem Číňané nikdy neřeknou ne, návrhy, které se jim nelíbí, prostě „odkládají“. Životní styl Číňanů je zkrátka trochu jiný než ten náš, ale díky EXPU už teď pro Číňany není ani Česko cizím slovem.

Indie – „Země usměvavých lidí“

Ing. Jan Veselý přednáší v rámci projektu „Cestujeme s velvyslanci“ (spol. Eurogrant) o Indii, kterou jako turista několikrát navštívil. Podělil se s námi o vlastní zážitky z cest po této pozoruhodné části světa. Své vyprávění doplňoval promítáním fotografií. Seznámil nás především s jihozápadní částí Indického poloostrova – pláží Palolem, posvátným a poutním místem Gokarn, historicky zajímavým Hampi, kde prý kdysi sídlil opičí král Hanuman.

Zajímaly nás také jeho postřehy z cest – jak se do Indie a po Indii cestuje, jaké jsou rozdíly mezi obyvateli v horách a nížinách, způsob života dnešních Indů a je-li Indie opravdu „zemí usměvavých lidí“.

To zjistíme, až se tam sami jednou vypravíme!

Beseda o jihoamerických Indiánech

Dne 13.4. 2011 proběhla na Gymnáziu Jaroslava Vrchlického v Klatovech beseda s Ing. Mnislavem Zeleným Atapana o jihoamerických Indiánech. Přednášky a následující diskuse se zúčastnilo několik desítek studentů.

Ing. Mnislav Zelený Atapana

- Narodil se roku 1943, vystudoval etnografii v Praze a indianistiku v Limě
- Uskutečnil mnoho výprav mezi jihoamerické indiány; jeden z kmenů (Jawalapitiové) jej v roce 1989 adoptoval a dal mu jméno Atamana
- indiánech vydal knihy: Prérijní a pralesní indiáni, encyklopedii Indiáni tří Amerik, Duch s rozkvetlým penisem a Malá encyklopedie šamanismu.
- Poprvé navštívil země Latinské Ameriky již na konci šedesátých a na začátku sedmdesátých let, v letech 1996 - 2001 byl velvyslancem ČR v Kolumbii a Ekvádoru.

Moderní civilizace zpřetrhala přirozené spoje mezi člověkem a přírodou a ztratila tak možnost čerpat z dávnověké moudrosti přírodních lidí. Indiáni přistupují k přírodě mnohem šetrněji než běloši, a to se projevuje i na jejich životě, který je v mnoha ohledech šťastnější než ten náš, žitý v technicky vyspělejších podmínkách. Proč je tomu tak? O tom jsme si povídali s etnografem a výzkumníkem amazonských indiánů Mnislavem Zeleným, kterému dali indiáni jméno Atapana.

Během přednášky jsme se dozvěděli o indiánských zvyklostech. Ing. Zelený, indiánskými kmeny oslovovaný Atapana, nám přiblížil jejich stravování, příbytky, umění léčit, šamanství, mytologii, některé rituály a především chápání smrti jako postupu do jiného světa.

Nejvíce nás zaujaly zkoušky dospělosti. Během zkoušek dospělosti je nejprve mladý, dospívající člověk vyslán šamanem do pralesa, kde čeká na oslovení přírodou, jeho duchovním ochráncem. Tím může být setkání se zvířetem či přírodním úkazem. Poté se vrátí do osady, kde je podroben bolesti pomocí vějíře z mravenců, kterým je přejížděno po nahém těle, nejprve stranou s kusadly a poté stranou se zadečky se žihadly. Další částí této zkoušky je nařezávání kůže na ramenech piraními zuby. To má zpevnit kůži tak, aby odolávala při běhu pralesem v okolní flóře. Celá zkouška je uzavřena zdrogováním jedince až do bezvědomí, ze kterého ho poté šaman vyvolává jeho novým jménem.

Afghánistán

centrum napětí současného světa

Touto besedou nás prováděl generálplukovník Ing. Jiří Nekvasil, který byl v letech 1993-1998 náčelníkem Generálního štábu Armády České republiky, dále působil jako velvyslanec v Gruzii a Arménii (2000-2004), v Mongolsku (2004-2008) a v Afghánistánu (2008-2010). V úvodu této přednášky jsme se dozvěděli něco o poloze, obyvatelstvu a dnešní situaci v Afghánistánu. Následně jsme byli informováni o působení vojenských jednotek ISAF (International Security Assistance Force / Mezinárodní bezpečnostní podpůrné síly).

ISAF jsou vojenskou misí v Afghánistánu pod vedením Severoatlantické aliance. Mezi hlavní cíle ISAF patří rozšíření autority afghánské vlády na celé území Afghánistánu, vytvoření struktur nutných pro zajištění bezpečnosti v Afghánistánu bez asistence mezinárodních vojenských sil a vytvoření a udržení stabilního a bezpečného prostředí afghánskými úřady, v jehož rámci mohou probíhat udržitelné rekonstrukční a rozvojové aktivity. V současné době je v afghánské armádě zhruba 130000 vojáků a v policii cca 160000 policistů. Jednotky hnutí Taliban mají v Afghánistánu daleko menší zastoupení (kolem 30000 členů), ale svým vlivem tento rozdíl minimalizují, protože důvěra místních obyvatel v koaliční jednotky je mizivá.

V druhé fázi přednášky jsme se dozvěděli něco o aktivitách provinčního rekonstrukčního týmu a o aktivitách organizace Člověk v tísni. Provinční rekonstrukční tým působí v afghánské provincii Lógar a tvoří ho civilní a vojenská část. Vojenská jednotka má 293 členů, civilní část obsahuje 11 odborníků vybraných Ministerstvem zahraničních věcí České republiky, kteří zajišťují konkrétní rozvojové a rekonstrukční programy. Převážně se snaží podporovat školství a zemědělství, tak aby Afghánci byli alespoň trochu soběstační.

Z tohoto důvodu se nejvíce staví školy, střední školy se zaměřením na zemědělství, ale nechybí také nemocnice a jiná zdravotnická zařízení, která jsou v této oblasti světa nesmírně důležitá. Podobně jako provinční rekonstrukční tým se snaží zlepšit situaci v Afghánistánu i organizace Člověk v tísni. Člověk v tísni působí v Afghánistánu bez vojenské podpory, a tím si získává čím dál tím větší oblibu u místního obyvatelstva. Nyní jde o největší zahraniční misi společnosti Člověk v tísni. Člověk v tísni začal v Afghánistánu působit po pádu vlády Talibanu na konci roku 2001. Ve své činnosti se zaměřuje na celkové zlepšení života lidí v Afghánistánu.

Konec přednášky patřil debatě o Gruzii. Byli jsme seznámeni s okolnostmi války s Ruskem v oblasti Jižní Osetie v letech, pramenící převážně z nenávisti obou hlavních státníků, Vladimira Putina a prozápadně se orientujícího Michaila Saakašviliho.

Martin Greger, 3.B

UNICEF

Zhruba sto milionů dětí nechodí do školy, protože nemohou, ale rády by, a já jsem byla skoro našťvaná, že musím psát tenhle referát. Milióny dětí pracují, aby se mohly vzdělávat a najíst a já si vydělávám, abych měla na zábavu, pro ty chvíle zapomenutí na všechno všední, na to, co mně připadá jako problémy. Poslouchejte sebe i lidi okolo vás, všichni na něco nadáváme ze své znučenosti a rozmařilosti. Učitelé si tu stěžují na malý plat, učitelé v Somálsku žili donedávna jen z toho, co jim přinesli rodiče žáků. Jedenáctiletý Samdrup žije v buddhistickém klášteře v Bútánu, kde se celé dny učí náboženské texty, pokud nedostatečně, čekají ho tělesné tresty, my pokud se učíme nedostatečně, čeká nás zákaz možná tak televize. Samdrup si nestěžuje, my ano.

Manira ze Rwandy před zásahem UNICEF každé ráno chodila šest a půl kilometru pro vodu do jezera pro sebe a dva sourozence, aby měli co pít celý den, a já si ráno dojdou na záchod a spláchnu 5 litrů stokrát čistější vody. Na závadnou vodu zemře denně pět a půl tisíce dětí, a já si večer napustím vanu. Za deset korun se dá koupit tableta, která vyčistí padesát litrů vody, já si za deset korun koupím půllitrovou limonádu. Pět a půl miliónu dětí ročně zemře hlady, a já nedojídám svačinu, abych si mohla koupit něco sladkého v bufetu. My máme zkažený celý den, když musíme na očkování, oni jsou zachráněni, když je lidé z UNICEF naočkují. Po celé Angole jsou rozsáhlá zaminovaná území s nášlapnými minami, které vydrží až třicet let, a asi dvanáct tisíc dětí ročně se jim nevyhne, a já si každý den volně chodím se psem po polích a ani si neuvědomuji, jak bych měla být šťastná, že můžu. Oni by dali všechno za to, aby mohli být s rodiči, a my jsme uražení, že nás moc kontrolují. Oni by byli šťastní, kdyby se o ně někdo strachoval, my jsme našťvaní. Až já se ztratím, někdo mě bude hledat, ale oni jsou ztracení celý život. Bloumající duše s nadějí, že jednou bude něco lepšího. Najdete deset rozdílů? Najdete jich tisíce.

Jediné, co jim zbývá, je naděje a rodina, pokud nějakou mají. Rodina, na kterou my zapomínáme při svém honu za něčím nebo ničím? Za penězi? Za prchlivým snem domu s bazénem a dvěma auty v garáži? Za tím hrbat a hrbat peníze a utrácet je za všechno, co chceme mít, a když to máme, tak chtít víc. Nezajímáme se o druhé lidi, většina už zapomíná i na své blízké. Každý má svých problémů dost a nemá čas, aby řešil ještě jiné třeba v Africe, ale to je hodně sobecký přístup. Kdybychom my tady měli takové problémy jako oni, nevydrželi bychom to ani pět minut. Co je to odepřít si sušenku a zajistit litry pitné vody pro ostatní, odpustit si lízátko a zajistit jídlo pro člověka na celý den?

Co je to odepřít si nový svetr a darovat peníze na vakcíny? Proč nejsou lidé pořádně seznámeni s tím, co se děje v Africe, co se děje v Asii a v jiných oblastech? Lidé tady se rozhodli o tom příliš nemluvit, dělat, že nás se to netýká, ale každý má právo na život a my bychom měli pomoci tohle právo splnit. Jako kdyby bylo tabu mluvit o utrpeních, pro nás nepředstavitelných - raději se bude ve zprávách vysílat reportáž o vykradené benzínové pumpě.

O hrůzách v Africe se mluví jako o problémech v Africe a začne se, až když do sebe začnou střílet. O AIDS v Zimbabwe, které má každý druhý člověk, se mluví jako o zeštíhlující nemoci. Možná prvním krokem ke zlepšení je pravda, vyburcovat masy lidí, aby začali něco dělat. Chrstnout všem lidem kýbl s fakty do obličeje a probrat je z jejich uzavřeného světa. Už neztrácejte čas čtením, raději se koukněte na www.unicef.cz

Terezie Englová, SpB

Ve středu 13. 4. 2011 se na klatovském gymnáziu stala taková zvláštní věc – ze tříd vycházeli lidé, kteří byli alespoň na nějakou chvíli opravdu upřímně rádi, že žijí v prostředí, kde dostupná pitná voda, jídlo, hygiena, vzdělání nebo domov jsou naprosto samozřejmé věci. Speciálně ti, kteří si vybrali přednášku na téma UNICEF, měli těchto myšlenek plnou hlavu.

Vyslechli totiž povídání Ing. Pavly Gomba, ředitelky české sekce Dětského fondu při OSN (UNICEF), která díky své práci cestuje po celém světě a snaží se zajistit úplně všem dětem právě to, co my považujeme za tak samozřejmé. Ohromně zajímavá (a většinou i smutná) byla její statistika. Byli jsme velice zaskočení, že 26% dětí není očkováno proti jediné nemoci, že neuvěřitelných 60% dětské populace světa trpí podvýživou, že stále ještě na řadě míst funguje těžká manuální dětská práce, že děti o život připravují teoreticky snadno léčitelné nemoci jako tyfus, obrna, malárie, žlutá zimnice atd. Samozřejmě že existuje účinné očkování proti těmto nemocem, stejně jako existuje lék zabraňující přenosu zrádné AIDS z nemocné matky na nenarozené dítě, problém ale tkví ve financích, dopravě a hlavně organizaci.

Ing. Gomba předvedla studentům, že věc financí, které by pomohly zachraňovat a zlepšovat dětské životy, nevypadá z našeho pohledu zas tak moc náročně. Vždyť speciální týdenní strava pro těžce podvyživené stojí stejně jako jedna obyčejná zmrzlina; sada sterilních porodnických potřeb vyjde na tolik co dva lístky do kina; vyvrtání studny a provoz hlubinného čerpadla, což bude přínosem pro stovky lidí, lze srovnat s náklady na dvoudenní výlet do Paříže; balík „Škola v krabici“ s pomůckami pro výuku desítek dětí přijde na stejnou cenu jako pořízení jednoduchého mobilu; a cena kompletního očkování pro jedno batole je přibližně stejně jako jedno dobití kreditu. Problém ale pořád zůstává v tom, že nikdo neví, kolik dětí na světě přesně je, kolik z nich žije bez pitné vody, kolik potřebuje výživnou stravu, kolik nechodí do školy a místo toho těžce pracuje. Takovými věcmi se zabývá právě UNICEF, jehož cílem je zajistit každému dítěti alespoň základní životní podmínky. Nutno říct, že jejich úsilí už zachránilo a ještě zachrání mnoho životů. Kdyby paní přednášející nepřipomněla, že řada našich prarodičů určitě pamatuje třeba krabice sušeného mléka, které UNRRA – předchůdkyně UNICEF – posílala do poválečného Československa, málokdo by si byl spojil, že činnost této organizace vlastně ovlivnila život našim blízkým i nám samotným.

Iveta Chroustová, Sp A

Tibet

tajemná země před Himalájem

Bývalý generál Armády České republiky a klatovský rodák pan Jan Duchek nám asi v hodinové přednášce vyprávěl o svých osobních zážitcích z cesty do Tibetu. Na závěr přednášky studentům ochotně zodpověděl i několik otázek.

Tibet je země s rozlohou asi 2,5 milionu km², někdy nazývána „střechou světa“. V historii se rozprostíral na mnohem větší ploše. Leží ve střední Asii, na Tibetské náhorní plošině. Hlavním městem je Lhasa.

V Tibetu jsou rozšířena hlavně dvě náboženství: Buddhismus a Islám. Mluví se zde tibetštinou a čínštinou. Mezi Čínou a Tibetem jsou velké politické spory.

Jednou stavbou, o které se pan Duchek zmínil, je klášter Drigung – „nebeský pohřeb“. Buddhisté věří v posmrtný život, a právě do tohoto kláštera se vozí mrtvá těla, odtud odnesou tělo výš do hor, nakrájí ho na malé kousky, aby tyto kusy mrtvých byly okousány supy, kosti zemřelých se rozdrtí a prach se vysype do větru. Možná se může zdát tento způsob zacházení s mrtvými těly brutální, v buddhistickém světě je toto normální.

Modlíci mlýnky – aby věřící nemuseli přežíkat modlitby, točí s mlýnkem, na kterém je text modlitby, otáčením mlýnků modlitbu „odříkávají“.

Dalajláma – je považován za politického a světského vůdce Tibeťanů. Výběr Dalajlámy je velmi složitý proces. Komise mnichů se na základě „zvláštních znamení“ vydají hledat budoucího dalajlámu. Když najdou chlapce, který splňuje požadavky a je tedy předpovězen k tomu, stát se budoucím Dalajládou (tedy, že je převtělený Dalajláma), odvezou ho od rodiny do kláštera, kde je vychováván pančenládou. Nakonec je do své funkce intronizován.

Současný 14. Dalajláma (*1935) žije od roku 1959 v exilu. Jeho zimním sídlem byl palác Potála, což je velký palác s tisíci místnostmi, ve kterých se nachází cenné sošky a různé cenné předměty.

Otázky studentů

Jací jsou Tibeťané ?

Jsou velmi milí a chovali se k nám velmi dobře.

Dostal Dalajláma Nobelovu cenu ?

Ano, dostal Nobelovu cenu míru.

Jak jste se dorozumívali?

No víte, když se chce, tak jde všechno, ale měli jsme slovní zásobu angličtiny, němčiny a pár dalších jazyků, nakonec nám stačil náš průvodce, se kterým jsme se domluvili velmi dobře anglicky.

Zůstává tibetská kultura, nebo se všechno mění k novodobého stylu?

No asi takhle, my bychom všichni chtěli jet tam a sledovat lidi za sklem, jako by to byl živý skanzen, ovšem to nejde, samozřejmě časy se mění a s tím i kultura.

Přednáška s Vilémem Rudolfem aneb krátký výlet do polárních oblastí

V rámci projektového dne na našem gymnáziu každý z nás navštívil dvě přednášky dle vlastního výběru. K dispozici bylo 16 velice zajímavých témat, z kterých jsem si vybrala přednášku o polárních oblastech. Po hodině napínavého a velice zajímavého výkladu jsem byla naprosto nadšená. O svých zážitcích nám vyprávěl významný český polárník Vilém Rudolf. Jak jsme během přednášky zjistili, je právem považovaný za jednoho z nejlepších. Za posledních dvacet let podnikl mnoho misí do nejrůznějších oblastí světa, proto pro nás vybral jen ty nejzajímavější, které nám více přiblížil. Zaměřil se především na Arktidu, tedy oblast za severním polárním kruhem. Zopakovali jsme si, proč se nikdy nemůže potkat lední medvěd s tučňákem nebo proč polární lišky v Grónsku shazují po zimě část srsti. Dozvěděli jsme se, že Titanic „dojel“ na neznalost ledovců. Takový ledovec je totiž pouze svou jednou pětinou nad vodou a zbytkem pod hladinou. Když spatřili z hlídkové věže na Titanicu ledovec, bylo pozdě, protože po něm trup lodi dávno jel. A kdybychom se jednou náhodou chtěli vydat na jeden z pólů, tak nebude od věci vědět, že na Arktidu, na rozdíl od Antarktidy, se dostaneme zcela po souši.

Dále se soustředil na čtyři pro něj nejzajímavější mise. Vyprávěl nám o přezimování v Grónsku, o gejírech na Islandu a o misích na Severní a Jižní pól.

Výpravu do Grónska pan Rudolf podnikl ještě s jedním polárníkem. Rozhodli se, že tam stráví několik zimních měsíců. Do Grónska se dostali jachtou, kterou zakotvili na celou zimu ve fjordu. Během vyprávění jsme mohli na fotkách sledovat, jak jachta postupně zamrzala a pomalu, ale jistě se blížila zima společně s polární nocí. Na začátku zimy museli téměř pořád nosit brýle, protože kdyby se postavili bez brýlí proti větru, tak by jim zamrzly slzy v očích a poškodili by si rohovku. Čtyři měsíce bez světla asi nebyly příjemné, ale to nebyla jejich jediná překážka. Jachtu mohli totiž vytápět jen hodinu denně, aby jim nafta vystačila na celou zimu včetně cesty domů. Nejspíš s naftou zacházeli správně, protože se v pořádku vrátili zpátky.

Dalším posluchačským zážitkem byl výklad o cestě na severní pól, přesněji na geografický severní pól. Výpravu zahájili na Sibiři. Nesli si s sebou všechno potřebné, proto není divu, že měli 250 kilogramů zátěže na saních a 40 kilogramů na zádech. Bylo to pro něj těžší, než jít na jižní pól, protože zde se kry lámou a cesta není tak snadno přístupná. Proto také vypadají saně používané na mise na Arktidě jinak než na Antarktidě. Na Arktidě musí být shora přiklopené, aby z nich věci při zdolávání těžkého terénu nepadaly. Taková mise vypadá tak, že se vždy hodinu jde, pak se 15 minut odpočívá a zhruba po 7 až 8 hodinách se staví tábor. Po zdolání 700 kilometrů je vyzvedlo ruské letadlo a dopravilo je v pořádku zpátky do civilizace.

A nakonec mise na jižní pól, na Antarktidu. V roce 2000 si nejmenovaná anglická společnost najala pana Rudolfa a spol., aby doprovodili expedici osmi lidí na jižní pól a společně tam s nimi oslavili Silvestr 2000. Kupodivu je na Antarktidu dopravila kanadská

letadla z opačného konce Země. Antarktida je na rozdíl od Arktidy rovná plocha, proto nemusejí být saně přikryty shora. Také je tam daleko větší zima. Nejvíce mě zaujalo, když pan Rudolf vyprávěl, jak viděli základnu, ke které šli, o 7 dní dříve, než se k ní dostali. Když se k základně konečně dopravili, oslavili Nový rok a strávili 14 dní v táboru zhruba 5 kilometrů od pólu. I tuto misi zvládli všichni skoro ve zdraví a mají zážitek do konce života.

Velký zážitek máme i my z tohoto velice zajímavého vyprávění. Tak doufám, že naše škola ještě někdy uspořádá něco podobného, pro nás už zřejmě ne, ale pro další studenty, kteří na gymnáziu třeba ještě nejsou. Myslím si, že projektový den, završený nezbytným pohybem v podobě zumby, se opravdu povedl!

Eva Martinásková, Septima A

Nova Guinea

V rámci projektového dne, který se konal 13. 4. 2011 na Gymnáziu Jaroslava Vrchlického v Klatovech, jsme měli možnost navštívit besedu Rudolfa Švaříčka, který má za sebou mimořádné výkony v průzkumu extrémních oblastí i řadu úspěšných expedic, např. Marco Polo (napříč Asií), Hedvábná stezka (rok a půl asijskými státy) nebo Polar 89 (se psím spřežením na polár). Jeho hlavním zájmem jsou oblasti izolovaných etnik. Mimo cestování je také zakladatelem a majitelem CK Livingstone a podařilo se mu také natočit několik filmů a napsat zajímavé knihy.

My jsme měli to štěstí vidět film Pururambo, který popisuje nebezpečnou cestu na Novou Guineu. Je to skvěle natočený dokument, který svědčí o touze člověka po objevování něčeho nepoznaného, místy s diskutabilními otázkami, které zasahují do života lidí ve světě, který by měl zůstat nedotčený. Na druhé straně bychom o těchto lidech vůbec nic nevěděli, nebýt právě takových dobrodruhů, kteří doslova riskují svoje životy v touze po poznání. Při sledování se nám místy zastavoval dech, když se expedice setkala s kmenem domorodců, nesoucí jméno Kombajové. Asi právě tento domorodý kmen byl největším lákadlem celé výpravy, protože tento nese přízvisko lovci lebek. Nikdy nechci zažít ten pocit nejistoty, kterou měla expedice při každém setkání s novým kmenem a hlavně tehdy, když si neudobřila náčelníka kmene. Zázračný tabák nebo hroznový cukr to vždy vyřešil, ale nejednou se členové výpravy ocitli na hranici života a smrti, když jim smrtelné šípy mohly kdykoliv skončit v těle.

My si lámeme hlavu nad nejasnou budoucností, vysíláme vesmírné lodě, abychom poznali život na Marsu, ale stále neznáme lidi na Zemi. A proč se vlastně archeologové se pořád snaží přijít na to, jak jsme žili v době kamenné, když doba kamenná ještě neskončila?

Libye

Přednášející JUDr. Josef Koutský, velvyslanec ČR v Libyi

TÉMA: Příčiny současných nepokojů v Libyi, Blízkém východě, Arabském poloostrově

Nepokoje začaly v Tunisku a přerostly až do Egypta. Měly za následek svržení vládců v těchto zemích. → Tyto revoluční myšlenky se šíří dál po islámském světě.

Příčiny:

- Velké a rostoucí procento mladé populace
- Vysoká nezaměstnanost (i vysokoškoláků)
- Politická stagnace; politické systémy, které lidem neumožňují jakkoliv se podílet na vládě ve státě
 - Volební manipulace
 - Diktátoři, dynastické nástupnictví
 - Omezení občanských svobod a potlačování lidských práv
 - Vysoká míra korupce (např. na úřadech se platí „bakšiše“, to je tzv. všimné, bez kterého se nedostanete dále)
 - Nerovné ekonomické podmínky
 - Svévolné obohacování vládnoucí skupiny (např. obyčejný lid z nerostného bohatství, jako je ropa, nemá prakticky nic)

Zásadní úlohu v demokratizaci arabských zemí sehrávají:

- Moderní komunikační prostředky (TV-silný vliv, př. televize Al-Džazíra)
- Vzájemná inspirace protestních hnutí (revoluční myšlenky se přenášejí ze země na okolní státy)
 - Demonstrace jsou orientovány dovnitř společnosti
 - Účastníci demonstrací jsou z různých vrstev a prostředí
 - Islamistické organizace se při nepokojích zatím neprojevují

Výsledky těchto revolt lze předvídat jen předběžně:

- K větší otevřenosti a demokratičnosti by se mohl posunout Tunis a Egypt
- Vývoj v Libyi je těžko předvídatelný, ale očekávají se jen negativní scénáře

Úloha české diplomacie:

Navázat kontakt s novými vládami i s novými politickými aktéry, sledovat a analyzovat jejich programy a cíle

Prostřednictvím EU proces demokratické participace, vytváření funkčních demokratických mechanismů a rozvoj občanské společnosti

V rámci EU usilovat o konání svobodných a demokratických voleb → tím zajistit dlouhodobou demokratickou transformaci, která musí zahrnovat odpovídající právní prostředí, občanské svobody a vzdělání

Podporovat fungování přechodných institucí, v nichž může hrát významnou roli armáda

Posílit transformační prvek ve vztazích s EU s partnery ve Středomoří

Usilovat o racionální využití hospodářské pomoci EU, jež by vedla k rychlým pozitivním sociálním důsledkům (pomoci se stavbou ropovodů, elektráren, rozvoj a mechanizace zemědělství, rozvoj školství...)

Otázky v rámci 1. přednášky:

Měly by státy EU rychleji reagovat na situaci v ohrožených oblastech?

„Je to složité, EU není jediným hráčem, navíc se skládá z 27 členských států, které se ne vždy dokáží shodnout na jediném řešení. Každý v EU má jiné zájmy podle oblasti, ve které se nachází.“

Proč Amerika rozhoduje o tom, která ze stran je dobrá?

„Amerika vzhledem ke své velikosti a důležitosti bude asi vždy hrát prim. A jako každá země podporuje tu stranu, která je pro ni v tu dobu důležitá.“

V Libyi se měli lidé, vzhledem k okolním státům, vcelku dobře. Proč je zde revolta tedy tak silná?

„Vládnoucí rodina Kaddáfího má přístup, na rozdíl od dalšího obyvatelstva, k penězům z nerostného bohatství. Jde o obrovské ekonomické rozdíly. Pokud jsou rody v oblibě u vládnoucí rodiny, daří se jim shromáždit velké bohatství, zbytek rodin žije v chudobě.“

Jak na vás situace v Libyi dopadá?

„Začali jsme tam pracovat na určitých změnách, naše práce přišla ale teď vniveč. Doufám, že se jednou do Libye vrátím a budu moci pokračovat znovu v započaté práci.“

Proč se situace v Libyi nechala dojít tak daleko?

„V Libyi byl spád revoluce velmi rychlý, a než se státy dohodly na řešení, bylo už pozdě.“

Islámské státy neprošly stejným vývojem jako křesťanské, proč jim tedy vnucovat náš systém?

„My jim samozřejmě nic vnucovat nechceme. Ukážeme cestu, kterou by se mohli vydat, ale jestli se jí skutečně vydají, necháme pouze na nich.“

Setkal jste se v Libyi s Kaddáfím osobně, nebo jste spolupracoval pouze s jeho spolupracovníky?

„Kaddáfího jsem za 14 měsíců viděl dvakrát. Při oficiální audienci ku příležitosti předávání pověřovacích listin a při konferenci.“

Uvažuje se o pozemní invazi a tím vstupu do války?

„Zatím o takovém radikálním řešení nikdo neuvažuje. Nad Libií je vyhlášena bezletová zóna. To znamená, že jakékoliv letadlo, které vzlétne, bude sestřeleno a všechna těžká technika, ohrožující obyčejné obyvatelstvo, bude zničena.“

Mohou muslimové ovládnout Evropu? (kontroverzní výrok Kaddáfího)

„Kaddáfí je svérázná a nezařaditelná osoba.“

Jak by vedle sebe mohli žít křesťané a muslimové?

„Jsem přesvědčen, že zcela normálně, ale samozřejmě každý muslim je jiný. Někteří už se teď dokáží přizpůsobit evropskému způsobu života, jiní zase striktně dodržují pravidla daná koránem.“

Jak to vypadalo v Libyi, když začal převrat?

Nějakou dobu se již objevovaly nepokoje v okolních státech (Tunisko, Egypt), ale říkali jsme si, že silnou pozici Muammara Kaddáfího to neovlivní. Pak se začaly nepokoje přelévat i do Libye. Na jedné straně stáli protestující občané a na druhé policejní a vojenské jednotky bránící Kaddáfího. Boje většinou začínaly se západem slunce. Ostřelovači na střechách stříleli do těch osob, které stály v čele revolučních průvodů. Povstalci stavěli ve městech klasické barikády. Do toho zasahovaly jednotky armády a policie. Po konzultaci s EU, USA bylo dohodnuto, že se ambasády evakuují. Odletěli jsme letadlem do Maďarské republiky. Jediný, kdo v Libyi zůstal, jsou zástupci nedaleké Malty a zástupci Maďarska, které předseda Evropské unie. Naše ambasáda je zavřená, o budovu se starají pouze místní síly.

Jakou úlohu sehrávají jednotlivé libyjské kmeny? Jak se k tomu staví jejich vládcové?

Kmeny sehrávají velmi důležitou roli, je to dáno historicky. Vůdcové jednotlivých kmenů se scházejí a rokují o politických událostech, rozhodují, jaké stanovisko zaujmou. Některé kmeny jsou navždy oddané Kaddáfimu, jiné kmeny proti němu tvrdě bojují. Jestli se jim podaří sjednotit, zůstává otázkou.

Jaký myslíte, že bude další postup Kaddáfího?

Je více možností. On sám tvrdí, že bude vytrvávat do úplného konce. Že je islámský mučedník a ten musí zemřít tam, kde se narodil. Některé země mu nabídly azyl, ale on nechce. „Kaddáfí“ nepředstavuje jen jednu osobu, je to obrovská rodina, klan, museli by odejít všichni. Situace je zapeklitá. Za současné situace by se mohlo stát, že nebude žádné řešení.

Proč bychom měli vůbec řešit tento problém?

Nesmíme připustit, aby bylo masakrováno obyvatelstvo Libye. On už nemá co ztratit. Nemůže se vzdát. On je bojovník. Radši zemře.

Jak jsou tam ty dva tábory. Na které straně je víc lidí?

Obávám se, že je to tak padesát na padesát. Nejsou tam cizinci, cizí média a mezinárodní pozorovatelé. Evropané se soustředí na východní část. Za podpory žoldáckých vojsk má Kaddáfí šanci držet se ještě dlouho.

Je pravda, že za Kaddáfího vlády se zvýšila gramotnost?

Ano, ale jen pro někoho. Problémem je úroveň výuky. Libyjec není zvyklý chodit intenzivně do práce, nikdy moc nenaprakuje. To je problém ve školství. Nechtěli do Libye cizí učitele, ale ani libyjské učitelé nemají vztah k zaměstnání. Zdravotnictví a školství je na špatné úrovni. Mají spoustu peněz, ale nevyužijí je. Doma se léčí jen nejchudší, kdo má peníze, jezdí se léčit do Tuniska, Jordánska, Evropy, USA.

Jaké je postavení ženy v Libyi?

Když jsem byl v Libyi v roce 1994, celá řada žen chodila relativně evropsky oblečena, nalíčena... V roce 2010 jsem zjistil, že celá řada žen v zemi je zahalena, dnes prakticky není Libyjka bez šátku a už se začali dívat divně na cizinky bez šátku. Krátké sukně, střevíce bez ponožek? Nedoporučuje se chodit bez ponožek. Muž je dominantní. Nařizuje ženě, dceři apod., aby se zahalila.

Střední Afrika

zejména problematika stále bojujícího Konga

Přednáška pana Filipenského o Střední Africe byla pro všechny zúčastněné nevšedním zážitkem a zajímavou exkurzí do „Srdce Afriky“. Hlavním tématem byla Konžská demokratická republika neboli Zair. Měli jsme možnost poznat tuto zemi ne jako obyčejně očima cestovatele, ale očima velvyslance, který zde strávil pět let. Bylo velice zajímavé poslouchat zážitky a zkušenosti, které nám poskytly možný pohled na rozvíjející se Kongo.

Zpočátku jsme se seznámili s geografickou polohou Konga. Pan Filipenský měl v zásobě mnoho map, na kterých nám ukázal místa, která během svého působení v Kongu navštívil. O řece Kongo mluvil pan Filipenský nejzaujatěji. Jelikož vystudoval fyziku, považoval fyzikální veličiny této řeky za zajímavý zdroj informací. Dozvěděli jsme se nejen o průtoku této řeky (průměrný průtok - 41 800 m³/s), ale i o výkonu, který se vyrovná výkonu více než 220 temelínským blokům (tedy 220 GW – 1. místo na světě, díky většímu spádu než Amazonka). Tento energetický potenciál však zůstává z naprosté části nevyužit, neboť na veletoku je všehovšudy 1 přehrada (respektive 2 části), Inga I a Inga II. Pan Filipenský ovšem předvídá rozvoj hydroenergetiky v několika příštích letech.

Na dalších satelitních mapách jsme si prohlédli hlavní město Kinshasu včetně prezidentského paláce i velvyslanectví. Kinshasa leží na levém břehu Konga a společně s Brazzaville, ležícím na jeho levém břehu, tvoří největší konurbaci ve střední Africe (jsou to jediná dvě hlavní města na světě, která jsou od sebe vzdálená na dohled – na opačných březích řeky). Žije zde více než 11 milionů obyvatel, většinou ve slumech. Mnoho z nich se sem přestěhovalo z venkova za vidinou práce, které je však i ve městě nedostatek. Pan Filipenský nám představil také mnoho dalších měst, zpravidla regionálního významu.

Druhá část prezentace už zaznamenávala velvyslancovo působení v Kongu, kde žil i se svou ženou již zmíněných 5 let. Za tuto dobu se naučil základy bantuského jazyka pro lepší komunikaci s místními. Vysvětlil nám také rozmístění jazyků v Kongu, které je dosti nerovnoměrné. Na fotografiích jsme mohli vidět většinou pana Filipenského mluvícího s Konžany, např. učiteli ve školách, diplomaty, řediteli firem, atd. Navštívil mimo jiné i přehradu Ingu nebo konžskou univerzitu, přízemní budovu uprostřed savany, která by Evropanům připomínala spíše hospodářskou usedlost. Pan Filipenský podporuje myšlenku pomoci ne hmotné, ale zdravotnické a vzdělávací. Tyto způsoby pomoci jsou mnohem cennější než zásobování potravinami, jejichž trvanlivost je časově omezená. Je důležité předat Afričanům vědomosti, výrobní postupy a technologie. Musí se naučit je sami využívat. Úroveň kvality života se bude zvyšovat dalším vzděláváním celé africké společnosti. Nelze očekávat, že celý svět bude donekonečna vypomáhat.

Pan Filipenský se pozastavil nad nepochopitelnou hospodářskou situací Konga, které, ačkoliv má opravdu velmi bohaté zásoby surovin (Cu, Ag, Au a barevných kovů), není schopno je pro nedostatek financí vytěžit a výhodně prodat. Místo toho se rozbujel černý trh

(nebo také šedá ekonomika) s rudou coltanem, který je nutný k výrobě mobilních telefonů, počítačů a celkově čipů. Boj o naleziště této suroviny si vyžádal možná až 4 mil. obětí.

Bývalý pan velvyslanec se také zmínil o neutěšeném životě obyvatelstva. Zejména jsme byli šokováni nuzným životem „dětí ulice“. Asi nikdo z nás si neumí představit úsilí, které musí tyto děti každý den vynaložit za účelem sehnání potravy. Dalším smutným problémem je postavení žen ve společnosti. Jejich situace je pro nás těžko pochopitelná.

Přestože jsme přírodní krásy Konga obdivovali, děsivá situace žen a dětí zcela změnila náš pohled na tuto zemi. Po těchto informacích si člověk zcela určitě přeskupí žebříček svých životních hodnot a začne si svého domova více vážit.

JAPONSKO-ZEMĚ VYCHÁZEJÍCÍHO SLUNCE

Dne 13. dubna 2011 si s námi o Japonsku přišel popovídat pan Ing. Jaromír Novotný, emeritní 1. náměstek ministra obrany ČR a emeritní velvyslanec v Indii a později mj. také v Japonsku. A právě o získaných zkušenostech ze svého pracovního pobytu v tomto státu se s námi podělil. Nejprve nám připomněl zeměpisné údaje, po kterých odtajnil všední život Japonců.

Císařský ostrovní stát ve východní Asii, patřící na 3. místo světové ekonomiky

Skládá se ze čtyř hl. ostrovů – HOKKAIDÓ, HONŠÚ, ŠIKOKU, KJÚŠÚ plus skupina menších ostrovů OKINAWA

Délka ostrovů je 33 889 km

Počet obyvatel: 127 417 244 (Korejci (632 tis.), Číňané (381 tis.), Brazilci (265 tis.), Filipínci (157 tis.), Američané (46 tis.), Peruánci (50 tis.), Thajci (24 tis.), Britové (15 tis.) a Vietnamci (14 tis.)

Hlavní město: Tokio

Japonský symbol: sopka Fudži

Jazyk: japonština, jako základ pro čtení japonských novin je nutno umět alespoň 5000 znaků

Náboženství: šintoismus 54%, buddhismus 40% a do zbylých 6 % jsou zařazena ostatní náboženství, jako je křesťanství

Měna: japonský jen

Císař: Akihito

Ve druhé části besedy pan velvyslanec vysvětlil, že obyvatelstvo Japonska je na častá zemětřesení obvykle připraveno. V minulém měsíci byli ovšem Japonci podrobeni zkoušce ničivé vlny tsunami. Bohužel zátarasy proti ní byly nedostatečné, proto tato vlna způsobila více škod než kdykoliv předtím. Z důvodu geomorfologického členění byly velké škody také ve vnitrozemí. Japonskou jsou „buď nížiny nebo hory“, proto se tsunami dostala daleko od pobřeží. Při této katastrofě zahynuly desetitisíce lidí, došlo k ohromným majetkovým ztrátám. Bylo zajímavé, což noviny nepsaly, že první humanitární akci poskytla japonská mafie – připravila několik tun humanitárních prostředků (deky, vodu apod.). Japonsko je zřejmě jediný stát, kde je mafie schopna poskytnout pomoc obyvatelům při živelné pohromě.

Japonsko je známo nejlepší výrobou sushi a rýžové pálenky saké. Vyrábí se tu i pivo, na jehož výrobu se dováží nejlepší chmel z ČR. Japonsko je také známo nulovou kriminalitou. Již ve starověku se zde krádež trestala tvrdými tresty. Potrestán nebyl jen viník, ale také celá jeho rodina. Zřejmě proto se nemusíte bát na rušné ulici nechat nákup, drahé kolo. Zapomenutá kreditní karta v bankomatu či osobní věci na vás určitě počkají. Nikdo si je neodvážívá vzít. Proto jsou také japonští turisté na prvním mezinárodním letišti okradeni, nejsou-li na tento rozdíl připraveni.

V Japonsku je zakázáno řízení vozidel pod vlivem alkoholu. Je zde dodržována tzv. „nula“. Pokud je řidič alkoholik dopaden, má jeho poklesek pro rodinu nedozírné následky – dostane vysokou pokutu (ve výši 1 000 000 jenů), ztratí řidičský průkaz, zaměstnání a jméno jeho rodiny je veřejně zostuzeno.

Japonsko nemá skoro žádné nerostné bohatství, a tak všechno dováží, především z Austrálie. Japonci jsou velmi pracovití lidé, pracují zde jen muži, ženy se starají o děti a domácnost. Jinak kalhoty doma nosí i ženy.

Životním cílem Japonců jsou škola a práce. Dokonce firmy nařizují pracujícím dovolené. V posledních letech se na ulicích objevili bezdomovci. Je pikantní, že jsou to zpravidla manželé důchodci. Po svém odchodu do důchodu je čeká tvrdá realita – pokud se „na stará kolena“ spolu nenaučí žít, žena uplatní nárok na odstupné manžela a sbalí mu kufry.

Kalendářní rok se nepočítá jako náš. Rok se počítá podle vlády císaře a s novým císařem nastupuje i nové období.

Japonci jsou velmi manuálně zruční, což vypovídá i o jejich stavbách budov a komunikací, které musí odolat zemětřesení. Harmonogram prací na stavbách je velmi podrobně rozpracován. Japonci nemají sklady, nemají pro ně místo. Proto vše vyrábí a dováží na stavbu ve správný čas. Pokud se dodávka zpozdí, firma je označena jako nespolehlivá a na japonském trhu si již „neškrtné“, což se mnohým evropským (i českým firmám) stalo. Protože je v Japonsku neskutečný pořádek, auta vyjíždějící ze stavby jsou dokonce umyta.

Japonsko je určitě velmi zajímavá země. Mnohé aspekty jejich života by se měly přenést do života české populace, např. slušnost a dodržování závazků.

Přeji Japonsku a jeho obyvatelům vše dobré!

Lenka Hofmeisterová, 2.A

Indonésie, země tisíce ostrovů

Studentům našeho gymnázia se naskytla výjimečná příležitost, která se neopakuje každý den. Naši školu navštívilo mnoho vzácných hostů v rámci projektu „Země má 7 kontinentů“.

Já sám jsem si vybral přednášku od pana Jaroslava Veselého, bývalého velvyslance v Indonésii.

Měl jsem k tomu spoustu důvodů. Hlavní asi byl, že můj dědeček se v Indonésii narodil, takže jsem z ¼ Indonésan. Další z důvodů je rozsáhlá rodina od bratranců přes sestřenice, ale i prastrýčkové a také spousta kamarádů, kteří žijí na různých místech této republiky. A také v budoucnosti bych se chtěl věnovat vztahům mezi ČR a Indonésií.

Pan inženýr si pro nás nachystal prezentaci, která měla velikost asi 300 MB. Bohužel výpočetní technika ve škole nebyla schopna tak velký objem dat zvládnout a obrázky města plného kontrastů – Jakarty, rozsáhlých rýžových polí nebo tropických pláží, kde se natáčel seriál LOST, jsme mohli zhlédnout až po výměně počítače za jiný.

Následovalo poutavé povídání o této zajímavé zemi, především o hlavním městě Jakartě, nebo o oblíbené turistické destinaci o ostrově Bali. Nakonec jsme se dozvěděli, jak se pan Veselý k této zajímavé práci dostal. Podstatné pro mě bylo, že nezačínal na takto vysokém postu, ale propracovával se pomalu a poctivě a že to vždy nebylo snadné. Pan inženýr tak trochu nechtěl mluvit o neštěstí z roku 2005, kdy zemi postily obrovské vlny tsunami. Protože žil v této vzdálené zemi dlouhou dobu, byla tam s ním i jeho rodina. Dozvěděli jsme se proto, jak vypadá studium na středních školách, jaké mají studenti zájmy, jak se oblékají a jak se baví.

